

Roser Bofill

La necessitat urgent de canvi

La lectura de Légaut inspira la reflexió sobre la importància del laic

M'

ha sorprès, quan llegia un llibret de textos de Marcel Légaut, veure amb quina llibertat i amb quin valor parla. Per ell, fins i tot caldria que els cristians oblidéssim o deixéssim de banda coses que se'ns han dit tota la vida, per emprendre de bell nou el nostre seguiment de Crist. Que no sigui com una cosa que anem vivint més o menys rutinàriament, encara que amb bona fe, sinó que sigui la nostra adhesió a Jesús una cosa buscada, treballada, conscient, viva. I així esdevenir deixebles de Jesús, capaços de canviar nosaltres mateixos i canviar l'Església.

Légaut, al llibre *Itinerari. Fragments d'una recerca*, editat recentment per Fragmenta, diu textualment: "Si [els cristians] són totalment fidels a allò que se'ls desvetlla i els sol·licita íntimament, ja no poden acontentar-se amb l'observança que la religió imposa a tothom des de fa segles, paralitzada pel ròssec de la institució i per un respecte falsament fidel a les tradicions i exemples del passat. D'ara endavant els és estrictament necessari no quedar-se atrapats en la pietat relativament pueril de les pràctiques religioses apreses en la infantesa; pietat que per aquesta mateixa raó està condemnada a ser superficial i a restar marginal. La vida espiritual exigeix la totalitat de l'home i, d'aquells creients que en són capaços, exigeix la clara consciència del que porten dins".

Marcel Légaut és exigent amb aquesta recerca del cristià, del laic que ell potencia en el seu paper de deixeble de Jesús, perquè el nostre món reclama més profunditat i no solament ser un cristià corrent.

LÉGAUT CREIA QUE L'ESGLÉSIA NO RESPON A LES NECESSITATS DELS CRISTIANS, NI LA SEVA LLAVOR ÉS EFICAÇ PER MOSTRAR CRIST AL MÓN

Ell era un professor de matemàtiques que donava classes a la universitat i la va deixar per anar a fer de pagès i de pastor d'ovelles al camp. En la guerra havia vist que tot el seu coneixement científic no tenia res a veure amb el coneixement interior de l'home; amb el coneixement que l'enriqueix com a persona i el porta a Déu. Trobava massa abstracte el seu coneixement i va pensar que la nova tasca li serviria de contrapunt. Volia compartir la vida amb els camperols, homes de la terra -cosa no pas fàcil-, i tenia més

temps per meditar i aprofundir.

Abans de casar-se havia pensat fer-se capellà; però Portal, un capellà amic, li va aconsellar que seguís essent laic per tenir més llibertat. Aquesta llibertat de què Légaut parla i tant valora que ha d'anar sempre unida a una gran exigència de vida interior tot cercant ser no sols seguidor sinó deixeble. I és en aquestes condicions que es pot parlar amb valentia i sense por.

Légaut creia que l'Església viu una crisi i que actualment no respon a les necessitats dels cristians, ni la seva llavor és eficaç per mostrar Crist al món. És taxatiu: l'Església necessita un canvi i ell ho proclama en veu alta i raonablement. ¿Quants de nosaltres no pensem també que l'Església no compleix la missió de portadora de l'evangeli? ¿Que poc que li diu l'Església a l'home i la dona d'avui! Siguem francs, fins i tot sovint algunes actituds jeràrquiques ens escandalitzen perquè semblen no veure els signes dels temps.

L'Església ha de canviar d'imatge, d'estructura, fixar més el treball en el missatge. Ha de viure el món des de dins, no des del Vaticà, no des de dalt, sinó a baix, compartint amb els homes les penes, les alegries i els treballs.

M'ha alegrat llegir en aquest pensador un crit d'urgència perquè l'Església canviï. I m'ha alegrat que ho digui un home laic, profundament creient. Sap trobar les paraules i els arguments que nosaltres moltes vegades no sabem trobar i ens enforteix els pensaments. (E)